

Dinu Flămând

*Primăvara
la Praga*

Elegii
Epigrame
Satire

Tracus Arte

București
2017

SUMAR

I. Elegii	5
Orfeu la discotecă I, II, III, IV	7
Debarcader.....	14
Culegătorii.....	17
Ușa închis-deschisă.....	19
Oare muzicatorul.....	22
O voce mică.....	24
Bucula lui Möbius	25
Tatăl meu	28
Pâine a memoriei.....	29
Trebuia să îi duc	30
Cui să îi lași?.....	31
Ca o glorificare	33
Pont de l'Alma.....	34
<i>Semana Santa</i>	36
Segovia.....	38
Sentimentul Spania	40
Spectacol continuu.....	42
Apel către poeți	44
Moartea poeziei.....	47
Primăvara la Praga	53
 II. Epigrame	61
[Erau „cei mai viteji și mai drepti”]	63
[Iar întâmplarea aprobă...]	64
[Cu un rest de exuberanță...]	65

[Nu se poate decât bănuî]	66
[De mult vreme nimic...]	67
[Vechi fotografii...]	68
[Cele dintâi prune de vară...]	69
[Chiar amiaza...]	71
[Vântul în seara solstițiului]	72
[La o fotografie]	73
[Ploaie de vară cu tunete]	74
[Marea cea uriașă...]	75
[Ce de află acolo?...]	76
[Iar această indecizie a spațiului...]	77
[Iubirea mea, lasă-mă să îți spun...]	79
[Mi-a șoptit cineva că un exemplar...]	81
[Bătrâni picotind pe scaune-n parc]	82
[Verb din forța brațului meu]	83
[Vârstă...]	84
[Îndrăgostit grav]	85
[Firește că e ridicolă...]	86
[Iar acest herpes...]	87
[Phersu]	88
[Vara îmi aduce...]	89
[Sigur că va ploua...]	90
[Fericit că nu ai căzut...]	91
[Tu ești regina nopții...]	92
[Iar la jocul de zaruri...]	93
[A fi anonim]	94
[Ca o promisiune ținută...]	95
[Încă gelos...]	96
[Nimic din presupusul viitor...]	97

[De la o țigancă...]	98
[Gândul cel mai confuz...]	100
[Sinucigașul din mine...]	101
[Doar muzica s-ar mai putea oglindi]	102
[Probabil numai trezindu-ne...]	103
[Numai el lipsea de acolo...]	104
[Plictisiți și impenetrabili]	105
[Lenea în care pozează statuia...]	106
[Și bătrânii redevin nou-născuți]	107
Praful	108
[Totul e incomplet...]	109
[Numai existența materiei negre...]	110
[Caii tatălui meu la ușa apartamentului meu]	111
[Îmi lipsește grav]	112
[Sigur că n-am știut...]	113
[Îmi pare oare doar mie]	115
[Pe cât de puțin locuit părea]	116
III. Satire	117
[Sigur că pe Prințesa X]	119
[„Eu îi trimit uneori...”]	120
[„Ia ce vrei”...]	121
[„De rien, dragule, de rien”...]	122
[Firește, încercam...]	123
[Iar această tristă băutură...]	124
[Toți credeau că...]	125
[Pe rețelele de pălăvrăgeală...]	126
[Toți au furat din gândirea Greciei]	127
[Dis-de-dimineată...]	129

[Limpede se anunță...]	130
[Evident că există acea comisie...]	132
[Constatând instinctiva...]	133
[Ca să fii Don Quijote...]	134
[Niciuna din cele mai ascunse ambiții]	135
[Îmi caut capul...]	136
[Eu nu am să mai prind...]	137
[Pe Evgheni Oneghin l-am detestat...]	139
[Să nu crezi că frumusețea cu care te fâțâi...]	140
[Nu aveau cine știe ce haz...]	141
[I-a luat ceva timp să priceapă...]	142
[Firește că mă repet]	143
[Am internet, și fax și telefon...]	144
[Nu doar că fac eu umbră...]	145
[Iar după ce Domnul...]	146
[Specificul oricărei dureri...]	147

I. *Elegii*

Orfeu la discotecă

I.

Numai după ce și-a dat seama că întâmplarea
îl oprise pe treptele unei discoteci să se odihnească
a început să înțeleagă de ce devenise
brusc invizibil – îmbrăcat în bătrânețe –
pentru tinerii care urcau râzând
și perfect elastici îl evitau din mers
cu instinctul ce ocolește confuziile.

E adevărat că, din anumite poziții,
falsa indiferență a lucrurilor se modifică
atunci când dispare și unghiul mort,
iar acestea devin mai guralive – de pildă
șirul pantofilor albi, verzi, roșii, negri,
transportând gleznele subțiri ale fetelor
pe tocuri înalte era un limbaj nou pentru el sau chiar
revelația ce putea explica fetișismul unora
care adoră cu pielea lor
să atingă neutra piele a lucrurilor.

Iar în timp ce pielea nopții se lipea cu indefinita ei
senzualitate pe pielea lui l-a zărit
– *felix conjunctio* – pe Orfeu
urcând din Tartar
(el părea că-i întinde la spate mâna,
ca măsură de precauție, trăgând-o invizibil pe scări
cu un fel de exaltată tristețe, în timp ce
pe fața ei deja ciripea un zâmbet
anunțând dimineața);

dar când ușile batante s-au deschis
paznicul de la intrare
era tot Cerber
și l-a izbit în plin dogoarea de *heavy metal*.

II.

„Întinde-mi mâna iubitule” îi șoptise tot timpul
Euridice în sinea ei
iar la capătul degetelor disperarea îi colora deja unghiile
cu palpitul unor brândușe de toamnă;

și neîncrederea și posibila lui trădare
continuau să aducă furtuna în ea, pe cât
de agitată îi fusese și așteptarea;

i s-a spus că așa sunt bărbații,
iar apoi voci confuze bârfeau despre
ceata acelor băieți din Tracia cu care se
înhăitase el,
și despre jocurile lor crud-suave
în fratriile amorului ce nu lasă
viață în urma lui;

ca Hathor și-ar fi pus chiar urechi de vacă
numai să-l poată ține în preajma ei,

deci venirea lui să o caute a invadat-o
cu o reală și imensă surpriză,
amușind-o.

Iată ce de pășea cumva plutind
în propria ei uimire
dar cu ochii închiși fiindcă nu dorea
să vadă privirea lui când spre ea
urma să-și întoarcă fața (așa cum
ea intens presimțea)...

III.

Întrucât mâna lui adusă la spate
nu avea dreptul nici s-o îndemne și nici s-o tragă,
amândoi numai cu cele două singurătăți
ale lor se mai atingeau;

nici fâșâitul
pașilor ei nu-i intra în auz, nici parfumul ei
noptatic în nări, ci doar curiozitatea
lui vag mirată mângâia chipul ei improbabil
de la distanță,
sau îi simțea respirația și tremurul sânilor
arzându-l în spate, însă numai presupunând că ea
îl urma cu pași instinctului, sau adulmecând
aerul care se pieptăna prin liră.

Însă ce fel de întâlnire putea fi asta,
dacă înfățișarea ei după atâta vreme
i se interzicea? Oare intactă
îi rămăsese pielea
din care aburea pe vremuri căldura ei
invizibilă ca somnul și sufletul
înainte să le cuprindă noaptea?

Oare sexul ei cel misterios și secretul abandonului – darul
ei în beatitudinea soră cu moartea – rămăseseră
tot somnolența trează cu care, pe vremuri, ea-l atrăgea?

Iar dacă din așternutul său urma să dispară de acum înainte
forma ei, precum și mâna caldă care-i ștergea sudoarea
pe frunte, când pe el îl scuturau spaimetele; sau dacă
se va întâmpla

că ea nu va mai simți în pat zgârietura călcâielor aspre
ale omului ei, să spună că rătăcește și ea pe drumurile
care lui îi crăpaseră pielea, oare asta va însemna că
din Euridice

nu urma să rămână nici tremurul nărilor
ce adulmecau viitorul lor,
și nici suflare ei ce se strecura
în respirația lui... ca o ceață
deja a trecutului timp prezent?

Și oare i se va mai îngădui lui să citească
hieroglifile pufului de la baza urechii
pe gâtul ei cel subțire?

Și de acum înainte pe orizontul curbat al coapselor
ei mai putea-va zări din nou devierea luminii ce explică
și fuga uluitoare a galaxiilor?

Altfel cine să înțeleagă cum de așteptarea
îndelungă a unei iubiri devine mai bogată
în așteptare decât în speranță?

Iar apoi chiar
obișnuindu-se cu amânarea, la rândul ei transformată în
sexualitatea acelei așteptări infinite...

... dărnicia unei astfel de vieți înseamnă oare
să tot aștepți numai pierzându-ți mințile?...

Iar dacă nu-i auzea pașii, putea el să creadă că Euridice
încă venea după el cu picioarele ei șoptite, pe care
odinioară
le auzea și dacă surd ar fi fost? Și va continua să
năvălească spre el,
vopsit în coajă de nucă părul ei magnetic, pletele
care îi făceau și pe fluturi bezmetici, iar simțurile lui vraiste
le rostogoleau într-o sufocată uimire
până chiar nu demult?

Și mai putea el oare să caute în continuare
numai în rezerva de așteptare ceea ce păruse
a fi tocmai sfârșitul acesteia,
dacă luăm în seamă bănuiala că zeii
pot fi deseori prefăcuți, fiindcă își iau
deseori înapoi cuvântul?

Iar dacă ea urma să fie tocmai prima înviere
ca o victorie mesianică a iubirii,
nu cumva devenea el ultimul om
de la începutul sfârșitului?

IV.

Ciudată e noaptea simțurilor când doar amintirea le
mai ține aprinse cu o viață culeasă din umbra vieții,
nedumerită că s-a sfârșit, deși
încă este neîncheiată;

iar ceea ce rămâne resimțit ca inacceptabilă
absență sau frustrare de neînțeles
continuă să fie un zbucium perfect ascuns în ardența
sexului fără sex,
sfredelind prin memoria cărnii, precum măslinii
Aticii până adânc sub lespezi?

Rădăcinile viei insidios strecurându-se printre așchii
de silex
ca prin sărurile uitării încă mai scot
la suprafață culoarea întunecată a vinului;
iar lenta lui decantare ține treze până și
părțile cele mai seci ale corpului cu stinsele
lor senzații.

Numai continuând să își simtă dorința în corp
mai știuse Euridice că avea corp.
Iar toate celelalte puteau să dispară, fiindcă nimic
nu o îndurera în viața din restul ei de viață
mai mult decât acea dorință a ei
de a fi doi într-unul.

Devenim cu toții niște eterne văduve, dar chiar și
în neputința de-a explica știm că uscatul sâmbure
în găoacea lui infertilă încă visează lăstari.

Sigur că frisoanele noastre rămân doar zgârciul
fostelor mângâieri, iar amintirea lor e mai dureroasă
decât fantoma unui picior tăiat; dar prezența lor bănuită
ține amintirile în revolta
revelației că nimic nu dăinuie – mai cu seamă uluirea

din abandonul ce este exclamația sufocată
pe culmea extazului.

Deci pe când ea încerca de una singură să țină vie
în corpul ei amintirea acelui mister,
se trezea pe înălțimile irespirabile ale unei
și mai severe absențe, pe care doar disperarea
mai putea la sânul ei să o legene alăptând-o
ca pe un prunc mort.

Și bănuia astfel că numai cel care nu dă viață
ignoră cum să-și accepte moartea
— rămas uitat în excesul lipsei sale de limită —,
iar atunci infecunda revoltă i se arăta doar ca o
ironie a zeilor (ei, care omului îi cer
sânge de mamifere dezmembrate,
la urma urmei,
chiar de extazul morții).

Numai născând înțelege femeia
fericita precaritate a vieții, așa încât
într-o presupusă lume a transhumanului,
cu viața ea nu se joacă;

iată de ce resemnarea vitală devine femeie
în clipa când se rup brâiele care țin placenta,
și după ce își aduce pe lume copilul ea se împrietenește
cu începutul sfârșitului, și chiar în numele acestuia
începe să își dea laptele.

Euridice știa că acel mister încă își căuta
răspunsul în pântecul ei infecund,
deci revenirea lui ar fi trebuit nu doar
cu muzică să o împlinească, ci și
umplându-i burta.

Iar când s-a produs ceea ce ea bănuia,
tocmai în preajma acelor întredeschise uși

din întunericul văzului ei, a simțit dogoarea destinului;

biciuind-o ca prin luncile imprimăvărate când
mlădițe verzi aleargă împotriva copilului rătăcit,
iar frigul brusc devenit fierbinte sparge
mugurii și dă drumul laptelui incolor
al timpului din lăstari și din ugere.

Cu ochii abia mijiți s-a zărit pe sine
undeva pe malul Avernului, printre sălcii,
și nu departe ceata unor menade
bete sfâșia carnea de pe un trup
în care încă mai palpita viața.

Să fi fost ceea ce ea credea?

Atunci a deschis bine ochii și un amănunt
numai de ea știut
i-a adus confirmarea
în lumina din discotecă.

Debarcader

Va fi chiar momentul când moartea nu se mai mulțumește
cu firimituri de timp rămase în palma ta
și trage linie,
face socoteala...

Purici de luminițe săltând pe întinsul mării ar mai
putea o clipă să-ți întoarcă atenția de la fuga
zilelor ce se aglomerează
spre infinit,
dar din acea clipă – zice-se – nici pleoapele umflate
ale norilor
împinși spre marginile vizibilului și nici restul speranței
rămase în tine nu vor mai avea lacrimi;

iar spaima ta vibratilă va deveni privirea lăuntrică
ce pipăie ezitând coroana stejarului pe colina întoarsă
deja cu capul
în jos,
în abisul inexplicabil,

și cum lumina doar altceva ți-a arătat totdeauna
dar niciodată pe sine ea,
această inundație din lăuntrul ei, va fi
ca o epidemie hilariantă;

gălăgioasă năvală de contabili alcoolici
pe coastele abrupte ale Olimpului
spre cârciumile din vale,
după ce și-au închis catastifele
grăbiți să profite de weekend.

E târziu,
sibilele trag obloanele la dughene,
Pythia stinge gazul,

numerologii și astrologii și-au strâns tarabele
de prin piață, psihopompii
se află deja instalați confortabil în trenul lor
de navetă către periferia realității;
după o săptămână de asfixiere prin subteranele
cu pucioasă și alte larvare forme de viață
de dincolo,
iar sacrificatorii și-au spălat deja mâinile
la cișmele.

Sigur că mai întârzie magii orientali pe străzi,
și șarlatanii ce vând praf de cărămidă
în loc de leacuri,
cot la cot cu măsluitorii de zaruri,
precum și bătrânele pline de negi pretinzând că adulmecă
pașii rarefiați ai soartei pe drumul oblic
din palmă
mânuiind chei false pe la ușa misterului.

Nimeni demult nu mai ia în seamă liota
celor ce te îndeamnă să dai bacșiș destinului
deși... cine știe?
și poate, poate...

Tu trebuie să pleci,
nu mai e vreme pentru detalii.
Câteva din ele ți-au fost dăruite și vine momentul
să restitui numeroasele alte zile care ți-au fost
doar împrumutate
(deci era numai o prost înțeleasă de tine vânzare
ceea ce tu credeai că era un dar).

Evident că tristețea continuă să-ți facă pe suflet
bătături
ca uneltele prea strâns ținute în palma țaranului,
cum se întâmplă prin munci și zile
în tautologia cotidiană.

Dar vei găsi din instinct drum spre debarcaderul